

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie T-63/09, na mocy którego oddalono skargę Volkswagen AG na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 9 grudnia 2008 r. (sprawa R 749/2007-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Volkswagen AG a Suzuki Motor Corporation.

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty:

- uchybienie proceduralne wynikające z naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i przeinaczenia stanu faktycznego,
- naruszenie prawa Unii wynikające z wadliwego zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009.

Sąd naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do bycia wysłuchanym i przeinaczył stan faktyczny, ponieważ nie uwzględnił wywodów wnoszącej odwołanie dotyczących stanu faktycznego. Wbrew ustaleniom Sądu wnosząca odwołanie wyczerpująco wypowiedziała się na temat opisowego znaczenia określenia SWIFT w języku angielskim. Sąd nie wziął także pod uwagę zawartych w skardze wyjaśnień wnoszącej odwołanie dotyczących różnic w postrzeganiu określenia „GTI” przez odbiorców w różnych krajach.

Ponadto Sąd niesłusznie odrzucił wysunięty przez wnoszącą odwołanie argument, zgodnie z którym oznaczenia składające się z trzech liter i zawierające literę „I”, stanowiące przykłady znaczenia opisowego, zostały wpisane do rejestru jako znaki towarowe mające charakter odróżniający. Sąd naruszył także zasadę sprawiedliwego procesu, ponieważ faktowi rejestracji znaku towarowego nadał różną moc dowodową. Sąd naruszył przysługujące wnoszącej odwołanie prawo do bycia wysłuchanym, nie uwzględniając jej argumentów dotyczących niezależnej pozycji określenia „GTI”.

Wreszcie Sąd przeinaczył stan faktyczny, ponieważ nieprawidłowo zarzucił wnoszącej odwołanie, że w sposób niewystarczający domagała się ochrony sądowej znaku „GTI”. Sąd pominął również argument wnoszącej odwołanie dotyczący mocy dowodowej dowodu, z którego OHIM wywiódł domniemany sposób rozumienia omawianego oznaczenia przez odbiorców w Szwecji.

Sąd nieprawidłowo zastosował art. 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009, wynikiem czego naruszył prawo Unii. Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego podlega odrzuceniu, jeżeli w jednym z państw członkowskich istnieje wcześniejsze prawo do myląco podobnego znaku towarowego. Sąd rozpatrzył jednak „UE jako całość” i uwzględnił w ocenie także aspekty dotyczące krajów, w których taka ochrona znaków nie istnieje. Takie działanie stoi w sprzeczności z orzecznictwem Trybunału w sprawie Matratzen Concord.

Sąd naruszył prawo Unii, ponieważ określenie „GTI” zakwalifikował jako opisową wskazówkę o charakterze technicznym, mimo że w kilku państwach członkowskich zostało ono zarejestrowane jako znak towarowy. Jedynie urzędy centralne są właściwe decydować o opisowym znaczeniu znaku towarowego na ich terytorium. Tylko w przypadku wystąpienia z wnioskiem o wykreślenie znaku z rejestru organ UE może brać pod uwagę przy ocenie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd unieważnienie krajowego znaku towarowego.

Ponadto Sąd niesłusznie ustanowił nowe kryteria dla oceny samodzielnej pozycji odróżniającej części znaku towarowego w ramach zaskarżonego zgłoszenia. Dodatkowo Sąd naruszył prawo Unii, ponieważ stanął na stanowisku, że sam znak towarowy nie wystarczy, żeby wskazać konsumentowi handlowe pochodzenie towaru. W ocenie Sądu konsument stara się pozyskać inne informacje poza zgłoszonym znakiem towarowym i w szczególności będzie szukał na towarze danych dotyczących wytwórcy. Wreszcie Sąd nie zastosował przesłanek prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd obowiązujących w przypadku znaków seryjnych, ponieważ odmówił zaliczenia znaku towarowego „SWIFT GTI” do należącej do wnoszącej odwołanie serii znaków towarowych „Golf GTI” i „Lupo GTI”.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 27 marca 2012 r. w sprawie T-420/10 Giorgio Armani przeciwko OHIM, wniesione w dniu 29 maja 2012 r. przez Annunziatę Del Prete

(Sprawa C-261/12 P)

(2012/C 227/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Annunziata Del Prete (przedstawiciel: adwokat R. Bocchini)

Druga strona postępowania: Giorgio Armani SpA, Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 marca 2012 r. i w efekcie utrzymanie w mocy decyzji wydanej przez Drugą Izbę Odwoławczą OHIM w dniu 8 lipca 2010 r. a doręczonej w dniu 19 lipca 2010 r., dlatego że decyzja ta była całkowicie zgodna z przepisami zawartymi w rozporządzeniu w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾ i w szczególności z art. 8 ust. 1 lit. b), na który powołano się w sprzeciwie nr B1309485;

— obciążenie drugiej strony postępowania kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Podważenie podobieństwa graficznego i fonetycznego między wspólnotowym znakiem towarowym nr 6314462 „AMICI JUNIOR” a włoskimi graficznymi znakami towarowymi nr 912114 „AJ ARMANI JEANS” oraz nr 998554 „ARMANI JUNIOR”.
- 2) Zastosowanie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i zasady stopnia znajomości znaku towarowego wobec braku podważenia ich przez drugą stronę postępowania Giorgio Armani S.p.A.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 21 marca 2012 r. w sprawie T-228/10 Telefónica przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 czerwca 2012 r. przez Telefónica SA

(Sprawa C-274/12 P)

(2012/C 227/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Telefónica SA (przedstawiciele: J. Ruiz Calzado, abogado, M. Núñez-Müller, Rechtsanwalt, J. Domínguez Pérez, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego postanowienia,
- uznanie za dopuszczalną skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej w sprawie T-228/10 i przesłanie sprawy Sądowi Unii Europejskiej celem wydania przezeń rozstrzygnięcia co do istoty sporu,
- obciążenie Komisji całością kosztów poniesionych w obu instancjach w postępowaniach dotyczących dopuszczalności.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo wydając rozstrzygnięcie naruszające prawo do skutecznej ochrony sądowej. Uznając w sposób ogólny, że zawsze pozostaje otwarta możliwość wniesienia przez sąd krajowy wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym Sąd naruszył przysługującą skarżącej w pierwszej instancji prawo do skutecznej

ochrony przewidziane w art. 6 i 13 Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i wyraźnie potwierdzone w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

- 2) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo dokonując błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego dopuszczalności skarg na decyzje w sprawie pomocy państwa uznających dany system pomocy za niezgodny z prawem i wspólnym rynkiem.
- 3) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo dokonując wykładni art. 263 TFUE akapit czwarty, *in fine*. Sąd wyciągnął błędny pod względem prawnym wniosek, że takie jak zaskarżona decyzje w dziedzinie pomocy państwa wymagają środków wykonawczych w rozumieniu nowego postanowienia traktatowego. Sąd Unii Europejskiej nie wziął w swym postanowieniu pod uwagę tego, że negatywna decyzja w dziedzinie pomocy państwa wywiera bezpośrednie skutki polegające na uznaniu spornej pomocy za niezgodną z prawem i pociąga za sobą co do zasady nałożenie na państwo członkowskie obowiązku ich odzyskania.

Skarga wniesiona w dniu 8 czerwca 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Węgrom

(Sprawa C-288/12)

(2012/C 227/22)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Martenczuk i B.D. Simon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry

Żądania strony skarżącej

- Orzeczenie, że Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (¹) w ten sposób, że skróciły kadencję inspektora ochrony danych;
- obciążenie Węgier kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 95/46/WE stanowi, że za kontrolę stosowania przepisów przyjętych przez państwa członkowskie w celu jej transpozycji będzie odpowiedzialny jeden lub więcej organów władzy publicznej, przy czym organy te będą wykonywać powierzone im zadania w sposób całkowicie niezależny.